

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **L.K.**, bytem X, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem Teplice, ul. 28. října 851/26, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) Obce Bohy, se sídlem Bohy 31, 2) L.H., 3) Lesů České republiky, s.p., se sídlem Hradec Králové, Nový Hradec Králové, Přemyslova 106/19, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2011, č.j. RR/3658/10, ve znění usnesení žalovaného ze dne 24.1.2011, č.j. RR/394/11,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené a prvoinstanční rozhodnutí

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2011, č.j. RR/3658/10, ve znění usnesení žalovaného ze dne 24.1.2011, č.j. RR/394/11, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu

Kralovice (dále jen prvoinstanční orgán“) ze dne 29.6.2010, č.j. OV-15355/10-640/2008-Pech (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí ve zbytku potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo, ve znění po změně provedené napadeným rozhodnutím, výrokem I. vydáno rozhodnutí o umístění stavby „*vedení VN, trafostanice BTR, kabelové rozvody NN – Pod Krašovem, Bohy*“, na pozemku st. p. 44, parc. č. 331, 343/5, 403/8, 816/1, 893/2, 914, 915, 1050, 1059, 1060, p.p.k. 343/2, 815/1 v katastrálním území Bohy. V části výroku označené slovy „*druh a účel umísťované stavby*“ bylo uvedeno: „*vedení VN k trafostanici od odbočení ze stávajícího vedení VN, trafostanice a rozvody NN pro usedlost čp. 18 a 15 odběrných míst pro rekreační chaty*“. V části výroku označené slovy „*umístění stavby na pozemku*“ bylo uvedeno: „*umístění stavby včetně ochranných pásem bude v trase dle přiložených situací se zákresem do katastrální mapy. Vedení vysokého napětí po odbočení ze stávajícího sloupu vedení VN po podpěrných bodech vzduchem přetíná komunikaci III. třídy a k podpěrnému bodu č. 7 je vedeno přes zemědělsky využívané pozemky. Přes body 8 a 9 je vedeno svažitým lesním pozemkem a poté k trafostanici přes místní komunikaci. Od trafostanice jsou vedeny rozvody NN kabelem pod zemským povrchem v trase dle zmiňované přiložené situace tak, aby byl kabel vzhledem ke konfiguraci terénu a vlastnickým vztahům co možná nejkratším způsobem přiveden k jednotlivým přípojkovým skříním a zasmyčkován do nich. Přípojkové skříně jsou umísťovány s ohledem na možnosti a požadavky pro připojení jednotlivých objektů*“. V části výroku označené slovy „*určení prostorového řešení stavby*“ bylo uvedeno: „*vzdušné vedení VN 22 kV bude vedeno izolovanými vodiči po podpěrných bodech k nové trafostanici. Opěrný bod č. 3 bude umístěn mimo ochranné pásmo komunikace III. třídy – 16 m od osy komunikace. Od odbočovacího sloupu budou tyto podpěry betonové až k bodu č. 7 a betonová bude i podpěra č. 10. Sloupy č. 8 a 9 budou dřevěné. Trafostanice bude venkovní sloupová trafostanice do 400 kVA, do které se osadí transformátor 100 kVA a rozdělovač NN. Rozvody NN budou vedeny zemním kabelem v hloubce 80 – 100 cm pod terénem a smyčkovány do jednotlivých pojistkových skříní pro 1 až 3 odběry*“. Dále bylo ve výroku specifikováno vyjmenováním pozemků území dotčené vlivy stavby.

Ve výroku II. označeném slovy „*stanoví podmínky pro umístění stavby*“ bylo pod bodem 1 uvedeno, že „*stavba bude umístěna v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí, která obsahuje výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména ochranných pásem elektrického vedení, základních vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb*“. Pod bodem 2 bylo uvedeno, že „*stavbu lze realizovat až na základě pravomocného stavebního povolení, k jehož vydání je příslušný odbor výstavby MÚ Kralovice. Žádost bude podána podle § 110 stavebního zákona č. 183/2006 Sb. a § 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb.*“. Pod bodem 3 bylo uvedeno, že „*budou dodržena příslušná ustanovení vyhl. č. 501/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů, upravující požadavky na využívání území a příslušná ustanovení dotčených technických norem, vztahujících se k umísťované stavbě*“. Pod bodem 4 bylo uvedeno, že „*případné změny v umístění stavby budou předem projednány s dotčenými orgány a na základě jejich stanovisek bude případně požádáno o změnu v umístění stavby*“.

Ve výroku III. označeném slovy „stanoví podmínky pro projektovou přípravu stavby“ bylo pod bodem 1 uvedeno, že „projektová dokumentace bude zpracována oprávněnou osobou podle § 2 vyhl. č. 499/2006 Sb. s náležitostmi dle přílohy 1 této vyhlášky a bude respektovat obecné požadavky na výstavbu“. Pod bodem 2 bylo uvedeno, že „v projektové dokumentaci pro stavební řízení bude řešen způsob provedení uložení vedení do komunikace (protlak, překop apod.) a na základě tohoto způsobu provedení budou podmínky pro uložení vedení do komunikace stanoveny v rámci stavebního řízení“. Pod bodem 3 bylo uvedeno, že „budou použity izolované vodiče s ochranou proti přesedání ptáků“. Pod bodem 4 bylo uvedeno, že „před zahájením stavby budou vytýčeny veškeré inženýrské sítě a podzemní vedení a jejich trasy budou respektovány včetně ochranných pásem“. Pod bodem 5 bylo uvedeno, že „vzhledem k tomu, že stavba bude realizována na území s archeologickými nálezy, vztahují se na stavebníka povinnosti vyplývající z ust. § 22-23 zákona č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči“. Pod bodem 6 bylo uvedeno, že „k ořezání dřevin rostoucích mimo les v korunách může dojít jen v nezbytně nutných případech a to tak, aby nedošlo k poškození habitusu stromů“. Pod bodem 7 bylo uvedeno, že „stavební materiál a materiál z výkopů nebude, ani dočasně, ukládán na lesních pozemcích a nebude docházet k poškození a znečištění okraje porostů a okolních lesních pozemků“.

Ve výroku IV. bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení.

II. Žalobní body

V částech I., II. a III. žaloby, str. 1 až 34, žalobce konstatoval dosavadní průběh správního řízení, přičemž v části II. doslovně opsal obsah jednotlivých svých podání v rámci něho učiněných.

V úvodní části IV. žaloby označené slovy „žalobní body“ žalobce na straně 34 uvedl, že „touto správní žalobou se domáhá žalobce zrušení rozhodnutí odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 14. 01. 2011, č.j.: RR/3658/10, sp. zn. : ZN/559/RR/10 z důvodů, které byly již uplatněny jako námitky, a které již učinil i důvody odvolání, když žalovaný i správní orgán prvního stupně tyto námitky odmítají z důvodů, které však při nestranném posouzení nemohou obstát, žalobce tak na nich trvá.“. V následující části žaloby až do strany 49 pak žalobce doslovně opsal, až na několik málo výjimek uvedených dále, obsah svého odvolání.

Příkladmo v bodě 1 uvedeném na straně 34 žaloby žalobce uvedl, že „žadatelem předložená mapa vedení trasy neodpovídá v katastru nemovitostí či pozemkovém katastru zapsaným vlastnickým vztahům, je proto zkreslené posuzování účastníků tohoto řízení a z těchto vztahů vyplývajících práv a povinností“. Tato námitka přitom byla žalobcem vznesena již v jeho podání ze dne 25.8.2008. Dlužno doplnit, že vzhledem k tomu, že žalobce každé své další podání učiněné v průběhu správního řízení vždy koncipoval tak, že zcela doslovně, výjimečně s nepatrnými změnami, učinil jeho součástí podání předchozí a teprve poté připojil námitky nové, objevovala se tato námitka ve všech podáních znovu a znovu, aby se konečně v textu odvolání proti napadenému rozhodnutí objevila celkem čtyřikrát. Stejným způsobem žalobce koncipoval i žalobu, přičemž v jejím textu se tato námitka objevuje již dokonce

pětkrát, a to čtyřikrát v části II. žaloby a jednou v části IV. žaloby. Obdobné je možné konstatovat ve vztahu k jakékoli jiné námitce žalobce.

Prostý opis námitek uvedených v odvolání do žaloby vede i ke zcela absurdním situacím. Například v bodě 64 písm. D) žaloby žalobce uvedl, že *„účastník řízení se tímto odvoláním domáhá toho, aby bylo tímto odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně, když v řízení před tímto orgánem byly porušeny jak obecné zásady správního řízení, tak i zásady řízení územního“*. V bodě 64 písm. E) žalobce uvedl, že *„účastník řízení namítá podjatost pracovníků odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje paní Bc. J.H. a vedoucího odboru, pana Ing. arch. M.M., kteří ve věci rozhodují bez znalosti konkrétních podmínek, bez znalosti právní úpravy v současné době platné (údajně se nejedná o nepovolené stavby, o kterých by bylo nutné vést řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona), odbor regionálního rozvoje neshledal v postupu stavebního úřadu rozpory s právními předpisy - to vše v návaznosti na nepovolené stavby na pozemcích, jak shora uvedeno. Lze tak předpokládat, že obdobný benevolentní přístup bude pokračovat i v řízení o tomto odvolání, to však poškozuje odvolatele na jeho Ústavou zaručených právech, zejména pak na právu na spravedlivý proces“*. Žalobce zde zcela pomíjí, že se již nenachází v odvolacím řízení a že žaloba není odvoláním proti napadenému rozhodnutí.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Jak vyplývá z úvodu části IV. žaloby, považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné z toho důvodu, že se se žalobcovými námitkami učiněnými ve správním řízení žalovaný a prvoinstanční orgán vypořádal *„takovým způsobem, který nemůže při nestranném posouzení obstát“*. Žalobce tak žalovanému ani prvoinstančnímu orgánu nevytýká, že by se s jeho námitkami nevypořádali, vytýká ji ale, že se s nimi nevypořádali správně. Bylo tudíž na žalobci, aby v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje vypořádání se s jeho námitkami za nezákonné, resp. v čem konkrétně jsou jednotlivé závěry žalovaného, eventuálně prvoinstančního orgánu, o jeho námitkách nezákonné.

Podrobným porovnáním části IV. žaloby s obsahem odvolání žalobce proti napadenému rozhodnutí soud zjistil, že pouze v několika případech lze ze vsuvek vložených do okopírovaného textu odvolání alespoň náznakem seznat, že žalobce snad brojí proti konkrétním závěrům žalovaného. Pouze tyto případy lze považovat za řádně formulované žalobní body.

Zbylými okopírovanými námitkami se soud zabývat nemohl, neboť ač žalobce namítal, že se s jeho námitkami žalovaný a prvoinstanční orgán vypořádal *„takovým způsobem, který nemůže při nestranném posouzení obstát“*, neuvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje vypořádání se s jeho námitkami za nezákonné, resp. v čem

konkrétně jsou jednotlivé závěry žalovaného, eventuelně prvoinstančního orgánu, o jeho námitkách nezákonné.

Soud je v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. povinen přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí toliko v mezích žalobních bodů. Povinnost uvést žalobní body v žalobě tíží na základě ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobce. Není povinností ani právem soudu dohledávat namísto žalobce skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce neformuluje žalobní body tak, jak má, je negativním důsledkem jeho počíná to, že se soud nemůže z pohledu neexistentních žalobních bodů přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Nikoli to, že povinnost formulovat žalobní body přechází na soud. Dlužno dodat, že opačný přístup by s ohledem na formulaci žaloby vedl k tomu, že by soud musel z vlastní iniciativy namísto žalobce a jeho zástupce zjišťovat, jak se tou kterou z celkem 64 námitek žalovaný vypořádal, a po té se zabývat tím, zda je toto vypořádání se v souladu se zákonem, resp. zda zde jsou či nejsou nějaké skutkové a právní důvody, na základě kterých není je nutné dospět k závěru, že vypořádání se není zákonné. Soud by se tak rázem ocitl nikoli v pozici arbitra sporu, nýbrž v pozici advokáta žalobce. Taková role soudu nepřísluší.

S přihlédnutím ke shora uvedenému má soud za to, že žalobce uplatnil celkem 10 žalobních bodů.

V prvním žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námítky uvedené v bodě 4 části IV. žaloby, žalobce namítal, že v původní žádosti z roku 2008 a v přílohách je uvedeno v technické zprávě v základních údajích - použité napětí strana VN 3x 22 kV. Totožná námitka je obsažena již v námitkách ze dne 25.8.2008, rozhodnutím o umístění stavby ze dne 18.12.2008 byla tato námitka zamítnuta, není však její zamítnutí nijak odůvodněno v odůvodnění rozhodnutí, nebylo tak stavebním úřadem uvedeno, že se nejedná o přípojku VN 3x 22 kV, jak nyní tvrdí v rozporu s obsahem spisu odvolací správní orgán, povoleno tak bylo umístění jiné stavby, než té, která je uvedena v žádosti žadatele. Ve zprávě, která byla doručena stavebnímu úřadu dne 15.4.2010 je na straně druhé uvedeno v bodě 3 a) Základní údaje o kapacitě stavby uvedeno použité napětí strana VN 3 x 22 kV, na straně následující pak v popisu stavby technické řešení strana VN 3x 22 kV, tedy i z těchto podkladů lze zjistit, že rozhodnutím stavebního úřadu bylo rozhodnuto o jiné stavbě, než je uvedena v žádosti žadatele. Rozhodnuto bylo o stavbě vedení VN 22 kV, nikoliv o vedení VN 3x 22 kV. Neodpovídá tak také skutečnosti tvrzení odvolacího orgánu, že ze žádné části předložené dokumentace záměru nevyplývá, že by se jednalo o přípojku VN 3x 22 kV. Nadto, protože se správně jedná o přípojku VN 3x 22 kV, nejedná se o zařízení k distribuci elektřiny ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických (energetický zákon).

Ve druhém žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námítky uvedené v bodě 20 části IV. žaloby, přičemž v odvolací námítce bylo uvedeno, že „*odvoláním napadené rozhodnutí je označeno v záhlaví výrazy „veřejná vyhláška“, „územní rozhodnutí“*“, žalobce namítal, že podle odvolacího orgánu uvedení pojmu v záhlaví dokumentu žádný předpis nestanoví, ale ani nezakazuje. Tedy pro odvolací orgán i pro správní orgán prvního stupně neplatí ústavní zásada, že státní orgány mohou vykonávat státní moc jen na základě zákona a

v jeho mezích, tedy jen to, co je jim výslovně dovoleno, zde tomu tak není, přesto se jedná podle odvolacího orgánu o správný postup.

Ve třetím žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námitky uvedené v bodě 23 části IV. žaloby, přičemž v odvolací námitce bylo uvedeno, že „*stavební úřad záměrně nevěnoval potřebnou pozornost opatření podkladů pro rozhodnutí, proto ani nešetřil dočasnost chat na pozemcích, protože jinak by musel konat a rozhodovat o jejich odstranění, stavební úřad je oprávněn rozhodnout o jejich odstranění podle ustanovení § 129 stavebního zákona*“, žalobce namítal, že stanovisko odvolacího orgánu znamená, že připouští možnost, že stavební úřad může i bez souhlasu vlastníka pozemku změnit stavbu dočasnou na stavbu trvalou, tento postup je však v rozpor se zákonem.

Ve čtvrtém žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námitky uvedené v bodě 31 části IV. žaloby, ve spojení s odvolací námitkou žalobce namítal, že v rozhodnutí nejsou uvedeni ve výrokové části všichni účastníci řízení, L.K., je uveden až v odůvodnění, na straně 6 rozhodnutí orgánu prvního stupně, na str. 44 rozhodnutí žalovaného.

V pátém žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námitky uvedené v bodě 37 části IV. žaloby, žalobce namítal, že ani stavební úřad ani žalovaný nevyžádali důkazy, které byly navrženy účastníkem řízení. V rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2009 je na str. 20 uvedeno žalovaným, že předložená dokumentace pro územní řízení byla zpracována paní L.Š., která autorizovaným technikem pro techniku prostředí staveb se specializací elektrotechnická zařízení není, tedy pro zpracování dokumentace požadoval žalovaný ještě v tomto rozhodnutí autorizovaného technika pro techniku prostředí staveb se specializací elektrotechnická zařízení, nyní již toto nepožaduje, naopak argumentuje nikoliv právním předpisem, ale obsahem internetových stránek.

Dlužno doplnit, že v odvolací námitce bylo za slovem „*Důkaz:*“ uvedeno: „*necht' stavební úřad vyžádá přímo od žadatele smlouvu, na základě které vyhotovil Ing. Schuppler L.S. stavebnímu úřadu předloženou dokumentaci od Ing. Schupplera, vyžádat seznam dokumentů ve smyslu ust. § 13 odst. 5 z. č. 360/1992 Sb., v platném znění, to ke zjištění, zda se tam nachází zak. č. IV-12-0003354, či zde je jinak evidována předložená dokumentace, protokol z 13.10.2008 ČEZ Distribuce, a.s. Děčín - projektant ELIS, L.S.*“. Důkazy byly navrženy k prokázání skutečnosti, že projektová dokumentace nebyla zpracována oprávněnou osobou.

V šestém žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námitky uvedené v bodě 43 části IV. žaloby, žalobce namítal, že odvolací orgán i správní orgán prvního stupně vychází při hodnocení aktivní věcné legitimace účastníka řízení z ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ustanovení § 89 odst. 4 téhož zákona však již toto omezení práv účastníka řízení, tj. omezení jeho věcnými právy neobsahuje, v tomto ustanovení, tj. § 89 odst. 4 stavebního zákona, je uvedeno již v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno, tedy zde již není uvedeno věcné právo.

V sedmém žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námitky uvedené v bodě 46 části IV. žaloby, přičemž v odvolací námitce bylo uvedeno, že „*samozřejmě, že z podkladů, které předkládá žadatel, nebude patrná žádná souvislost se stavbou MVE Podkrašovský mlýn, odmítnutí zabývat se touto námitkou pro její nepřislusnost je nesprávné*“, žalobce namítal, že podle žalovaného a správního orgánu prvního stupně je běžné zřizovat vedení 3x 22 kV pro jeden trvale obydlený rodinný domek, nadto je zde alternativa vedení kabelového, protože je zde však řešen ve skutečnosti jiný záměr, než přívod elektřiny k jednomu domu či několika nelegálním chatkám, kabelové vedení by nebylo dostatečné.

V osmém žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námitky uvedené v bodě 47 části IV. žaloby, žalobce namítal, že žalovaný neuvádí nic o konkrétních poznatcích, ze kterých mu je údajně známo, že uvedené rekreační chaty byly v území realizovány ještě před účinností vyhlášky ze dne 7.4.1978, proto platí, že žádné takové poznatky ve skutečnosti neexistují. Neexistují také proto, že chaty byly postaveny až po účinnosti této vyhlášky, tzv. na černo, legalizace těchto nepovolených staveb pak nastala po roce 1990, to však také v rozporu s právními předpisy. Pokud žalovaný odmítá respektovat platnou vyhlášku z 7.4.1978 s odůvodněním, že to nedovoluje koncentrace řízení, pak se jedná o naprostou svévoli při výkonu státní správy, naopak státní orgán, kterým je také žalovaný, je povinen se při své činnosti právními předpisy ČR řídit.

V devátém žalobním bodu, doplnění nad rámec odvolací námitky uvedené v bodě 49 části IV. žaloby, přičemž v odvolací námitce bylo uvedeno, že „*v námitce je uvedeno, z jakého důvodu nemůže staveniště splnit podmínky ust. § dnes ust. 24e vyhl. č. 501/2006 Sb., tedy proto, že stavebník nemůže zajistit přístupy tak, jak je tímto ustanovením předepsáno, protože v rámci ústního jednání nebylo toto jednání spojeno s místním šetřením - ohledáním, tj. projitím celé trasy, zejména pak trasy, kde mají být umístěny vodiče do země, nemůže ani stavební úřad znát podmínky, proto také neměl územní rozhodnutí vydat*“, žalobce namítal, že protokol vyhotovuje správní orgán, nikde není uložena účastníku řízení povinnost vznést tuto výhradu již při tomto úkonu, neprovedení ohledání celé trasy vedení, je chyba stavebního úřadu, která způsobuje vadnost potupu řízení.

V desátém žalobním bodu, část V. žaloby, žalobce namítal, že žalovaný i prvoinstanční orgán porušili v územním řízení základní zásady činnosti správních orgánů i ostatní ustanovení správního řádu i stavebního zákona, nezjistili stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, naopak stav, který zjistili, je zcela bez pochyby v rozporu se skutečností, nedali žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, posouzení věci není nestranné, naopak lze zjistit zaujatost pro věc směřující k tomu, že chtějí žadateli vyhovět, nikoliv věc posuzovat podle práva, neuvědomili s dostatečným předstihem dotčené osoby, tj. žalobce, o úkonech, která učiní, ač to bylo potřebné k ochraně práv žalobce v řízení, naopak vše bylo činěno tak, aby žalobce nebyl informován, aby ztratil odvolací lhůtu, a nepostupovali v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Postupem žalovaného i prvoinstančního orgánu tak bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 1, 3, 4, § 3, § 4 odst. 2, 3, 4, § 20, 25 a 26, § 36, § 51 a 53 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 89 odst. 4 stavebního zákona. Postupem žalovaného i prvoinstančního orgánu byla porušena i práva žalobce na spravedlivý proces i na rovnost účastníků řízení v řízení před státním orgánem.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že všechny žalobní body již byly uvedeny v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a žalovaný se s nimi řádně vypořádal, a proto plně odkázal na napadené rozhodnutí.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).

Pro posouzení věci je podstatné, že žalobce byl účastníkem územního řízení z toho důvodu, že byl vlastníkem pozemků sousedících s pozemky, na nichž mělo dojít k umístění předmětné stavby. Z tohoto důvodu nebylo možné od počátku správního řízení do jeho skončení jednoznačně vyloučit, zda jeho vlastnické právo mohlo či nemohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Se žalobcem proto bylo zcela správně po celou dobu územního řízení jednáno jako s účastníkem řízení.

Účelem účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky. Jak však vyplývá z ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, nemůže účastník řízení důvodně vznášet jakékoli námitky, nýbrž pouze námitky, které jsou způsobilé osvědčit přímé dotčení jeho věcných práv.

Pokud se účastníku řízení v průběhu územního řízení nepodaří prokázat, že územním rozhodnutím dojde k přímému dotčení jeho práv, nemůže vydání územního rozhodnutí zabránit.

Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona totiž dojde k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí pouze tehdy, pokud záměr žadatele není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Ochrana právům účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je zajištěna ustanovením § 90 písm. e) téhož zákona, na základě kterého je stavební úřad v územním řízení povinen posuzovat, zda je záměr žadatele v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Prokáže-li tak účastník řízení, že umístěním stavby dojde k přímému dotčení jeho věcných práv, které není povinen z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního trpět, nemůže být územní rozhodnutí vydáno, neboť záměr není v souladu s jedním z požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona.

Odkazem na shora uvedené je pak nezbytné dospět k závěru, že účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona může být úspěšný se svým odvoláním proti územnímu rozhodnutí, byl-li mu ve správním řízení poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv, toliko tehdy, pokud prokáže, že územním rozhodnutím bude jeho věcné právo přímo dotčeno. Obdobné platí i pro řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí.

Na tomto místě je vhodné předeslat, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě konkrétním způsobem netvrdil, jakým způsobem bude umístěním stavby dotčen na svém vlastnickém právu, tudíž toto absentující tvrzení nemohl ani prokázat.

V průběhu správního řízení pouze zcela obecně a nekonkrétně uváděl, že stavba „*znehodnotí pozemky účastníka řízení, způsobí škodu na těchto pozemcích, omezí či úplně zabráni jejich využití pro zemědělskou výrobu.*“ Jakým způsobem se tak mělo stát, když stavba žádnou svojí částí dokonce ani jejím ochranným pásmem nezasahuje na pozemky ve vlastnictví žalobce, jak vyplývá například z listin označených slovy „Situace montáže VN“ a „Situace kabelových rozvodů NN“, kteréžto byly součástí projektové dokumentace a ve zmenšené podobě se následně staly nedílnou součástí prvoinstančního rozhodnutí, již žalobce neuvedl. Za této situace není vůbec možné hovořit o tom, že by snad žalobce ve správním řízení prokázal, že územním rozhodnutím bude dotčeno jeho vlastnické právo, tj. že je zde z pohledu dotčení práv žalobce důvod pro zamítnutí návrhu na vydání územního rozhodnutí.

Ač žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na mnoha místech žalobci při vypořádání jednotlivých odvolacích námitek výslovně sdělil, že je není možné shledat důvodnými, když „*se přímo nedotýkají vlastnických nebo jiných věcných práv pana L.K.*“, žalobce ani v žalobě tento závěr žalovaného uvedením konkrétních skutečností, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že bude umístěním předmětné stavby přímo dotčen na svém vlastnickém právu, nezvrátil.

Teprve v odstranění vad návrhu na přiznání odkladného účinku žalobce uvedl, že „dojde k omezení rozvoje podnikání žalobce, když již nyní je jisté, že např. halu pro výcvik koní nebude možno postavit na již přesně určeném místě právě proto, že by její stavba zasahovala do ochranného pásma napadeným rozhodnutím umístěné liniové stavby“. I pokud by soud pominul skutečnost, že podle § 89 odst. 1 stavebního zákona námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží, a skutečnost, že podle § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. rozšířit žalobu o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby, nelze na základě obecného tvrzení žalobce dospět k závěru, že územním rozhodnutím bude žalobce přímo dotčen na svém vlastnickém právu. Žalobce totiž opět neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že stavba, která žádnou svojí částí dokonce ani jejím ochranným pásmem nezasahuje na pozemky ve vlastnictví žalobce a která má mít v blízkosti pozemků žalobce podobu umístění kabele v hloubce 80 - 100 cm pod terénem, je způsobilá a jak omezit rozvoj podnikání žalobce či znemožnit mu vybudovat halu pro výcvik koní v blíže neurčeném místě.

Žalobce v územním řízení, ač mu byl ve správním řízení poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv, jak uvedeno zdola, ani v řízení o žalobě neprokázal, že územním rozhodnutím bude jeho vlastnické právo přímo dotčeno, a proto již z tohoto důvodu nemohlo být jeho odvolání ani žaloba shledány důvodnými.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

V žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby ze dne 25.6.2008 bylo v části označené slovy „základní údaje o stavbě“ uvedeno „Bohy, Pod Krašovem, Chaty, p. H., TS, - VN, TS, k NN, napojení lokality chat a jednoho objektu s trvalým bydlením na distribuční rozvody el. energie“.

V současně správnímu orgánu předloženém projektu zpracovaného paní L.S. bylo v technické zprávě uvedeno použité napětí „strana VN – 3 x 22 kV, strana NN 3 PEN stř. 50 Hz 400V/TN-C“ a v technickém popisu uvedeno, že „ze stávajícího vedení, které vede v polích pod obcí Bohy bude provedeno napojení nového vedení VN 22 kV pro napájení nové jednosloupové trafostanice umístěné na pozemku č.p. 331. Z nové trafostanice budou vyvedeny dvě větve zemními kabely NN, které budou v trase smyčkovány v pojistkových skříních SS100, SS200 osazených v pilířích u odběrných míst“.

V projektové dokumentaci předložené žadatelem dne 28.12.2009 bylo v technické zprávě uvedeno použité napětí „strana VN – 3 x 22 kV, strana NN 3 PEN stř. 50 Hz 400V/TN-C“. V technickém řešení stavby bylo uvedeno, že „pro napojení nemovitosti č. popisné 18 a napojení dalších 15-ti odběrných míst – chatové osady (žádost o připojení je podaná na 15 odběrných míst chatové osady), bude provedeno dle požadavku odběratelů napojením této lokality na el. distribuční rozvody. Napojení nové trafostanice bude provedeno venkovním vedením VN 22 kV, odbočením z hlavního vedení 22 kV, které vede do obce Bohy dle přiložené situace. Jednosloupová trafostanice bude osazena na pozemku č.p. 331. Na trafostanici bude osazen transformátor 100kVA/22/0,42kV. Vedení VN bude provedeno po polích a přes komunikaci izolovanými vodiči SAX 3x50, v lesním pozemku č.p. 343/2 izolovaným kabelem SAXKA 3x70. Od trafostanice budou vedeny dva zemní kabelové vývody

pro napojení nových odběrných míst. Zemní kabely NN budou v trase smyčkovány v pojistkových skříních osazených v pilířích. V trase jsou navrženy smyčkové pojistkové skřínky pro možnost napojení jednoho až třech odběratelů. Z takto osazených pojistkových skříní si jednotliví odběratelé provedou přípojky do jejich elektroměrových rozvaděčů“.

Pokud jde o námitku žalobce vůči tomuto důkazu, že s ohledem na skutečnost, že na průvodním dopisu k projektové dokumentaci je uvedeno podací razítko bez uvedení počtu příloh, nebyla žádná projektová dokumentace předložena, je nezbytné konstatovat, že tato námitka není důvodná. Na průvodním dopisu je umístěno podací razítko, přičemž údaj o počtu listů, počtu příloh a počtu listů zůstaly správním orgánem nevyplněny. Tato skutečnost však nic nemění na skutečnosti, že projektová dokumentace ve skutečnosti předložena byla a stala se součástí spisového materiálu. V průvodním dopise je výslovně uvedeno: „*Dle výzvy k doplnění podané projektové dokumentace Vám posílám upravenou projektovou dokumentaci, dle Vašich požadavků*“. V této souvislosti nelze pominout ani tu skutečnost, že o předložení upravené dokumentace stavby a možnosti vyjádřit se k ní byl žalobce informován písemností ze dne 12.1.2010.

V projektové dokumentaci předložené žadatelem dne 15.4.2010 bylo uvedeno použité napětí „*strana VN – 3 x 22 kV 50 Hz/IT, strana NN 3 PEN stř. 50 Hz 400V/TN-C*“. Opět bylo uvedeno, že „*pro napojení nemovitosti č. popisné 18 a napojení dalších 15-ti odběrných míst – chatové osady (žádost o připojení je podaná na 15 odběrných míst chatové osady), bude provedeno dle požadavku odběratelů napojením této lokality na el. distribuční rozvody. Napojení nové trafostanice bude provedeno venkovním vedením VN 22 kV, odbočením z hlavního vedení 22 kV, které vede do obce Bohy dle přiložené situace. Jednosloupová trafostanice bude osazena na pozemku č.p. 331. Na trafostanici bude osazen transformátor 100kVA/22/0,42kV. Vedení VN bude provedeno po polích a přes komunikaci izolovanými vodiči SAX 3x50, v lesním pozemku č.p. 343/2 izolovaným kabelem SAXKA 3x70. Od trafostanice budou vedeny dva zemní kabelové vývody pro napojení nových odběrných míst. Zemní kabely NN budou v trase smyčkovány v pojistkových skříních osazených v pilířích. V trase jsou navrženy smyčkové pojistkové skřínky pro možnost napojení jednoho až třech odběratelů. Z takto osazených pojistkových skříní si jednotliví odběratelé provedou přípojky do jejich elektroměrových rozvaděčů“.*

V části výroku I. prvoinstančního rozhodnutí označené slovy „*druh a účel umísťované stavby*“ bylo uvedeno: „*vedení VN k trafostanici od odbočení ze stávajícího vedení VN, trafostanice a rozvody NN pro usedlost č.p. 18 a 15 odběrných míst pro rekreační chaty*“. V části výroku označené slovy „*umístění stavby na pozemku*“ bylo uvedeno: „*umístění stavby včetně ochranných pásem bude v trase dle přiložených situací se zákresem do katastrální mapy. Vedení vysokého napětí po odbočení ze stávajícího sloupu vedení VN po podpěrných bodech vzduchem přetíná komunikaci III. třídy a k podpěrnému bodu č. 7 je vedeno přes zemědělsky využívané pozemky. Přes body 8 a 9 je vedeno svažitým lesním pozemkem a poté k trafostanici přes místní komunikaci. Od trafostanice jsou vedeny rozvody NN kabelem pod zemským povrchem v trase dle zmiňované přiložené situace tak, aby byl kabel vzhledem ke konfiguraci terénu a vlastnickým vztahům co možná nejkratším způsobem přiveden k jednotlivým přípojkovým skříním a zasmyčkován do nich. Přípojkové skříně jsou umísťovány s ohledem na možnosti a požadavky pro připojení jednotlivých objektů“.* V části výroku

označené slovy „určení prostorového řešení stavby“ bylo uvedeno: „vzdušné vedení VN 22 kV bude vedeno izolovanými vodiči po podpěrných bodech k nové trafostanici. Opěrný bod č. 3 bude umístěn mimo ochranné pásmo komunikace III. třídy – 16 m od osy komunikace. Od odbočovacího sloupu budou tyto podpěry betonové až k bodu č. 7 a betonová bude i podpěra č. 10. Sloupy č. 8 a 9 budou dřevěné. Trafostanice bude venkovní sloupová trafostanice do 400 kVA, do které se osadí transformátor 100 kVA a rozdělovač NN. Rozvody NN budou vedeny zemním kabelem v hloubce 80 – 100 cm pod terénem a smyčkovány do jednotlivých pojistkových skříní pro 1 až 3 odběry“.

Prostým porovnáním obsahu žádosti žadatele a obsahu projektových dokumentací s obsahem výroku I. prvoinstančního rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by bylo povoleno umístění jiné stavby, než o jejíž umístění bylo žádáno. Slovní popis stavby se obsahově zcela shoduje, když ani ve slovním popisu stavby uvedeném v projektových dokumentacích není uváděno použité napětí. Skutečnost, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí není opsána celá projektová dokumentace, tj. i část specifikující použité napětí „strana VN – 3 x 22 kV 50 Hz/IT, strana NN 3 PEN stř. 50 Hz 400V/TN-C“, neznamená, že by prvoinstanční orgán pozměnil navrhované napětí za napětí jiné. Ve výroku I. prvoinstančního rozhodnutí je sice uvedeno „VN 22 kV“, avšak ve spojení se slovy „vzdušné vedení VN 22 kV bude vedeno izolovanými vodiči po podpěrných bodech k nové trafostanici“. V projektové dokumentaci je pak uvedeno „Napojení nové trafostanice bude provedeno venkovním vedením VN 22 kV, odbočením z hlavního vedení 22 kV, které vede do obce Bohy dle přiložené situace“. I zde je nezbytné konstatovat, že oba údaje se shodují.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) bod 2 energetického zákona se pro účely tohoto zákona v elektroenergetice druhotným energetickým zdrojem využitelný energetický zdroj, jehož energetický potenciál vzniká jako vedlejší produkt při přeměně a konečné spotřebě energie, při uvolňování z bituminozních hornin nebo při energetickém využívání nebo odstraňování odpadů a náhradních paliv vyrobených na bázi odpadů nebo při jiné hospodářské činnosti. Jakým způsobem má toto ustanovení dokládat, že se v případě umísťované stavby nejedná o zařízení k distribuci elektřiny, není vůbec zřejmé. Současné znění energetického zákona v tomto ustanovení definuje pojem elektrické přípojky. Jakým způsobem má případně i toto znění ustanovení dokládat, že se v případě umísťované stavby nejedná o zařízení k distribuci elektřiny, není vůbec zřejmé. Stejně tak není vůbec zřejmé, jakým způsobem se může dotknout práv žalobce skutečnost, zda umísťovaná stavba je či není zařízením k distribuci elektřiny ve smyslu citovaného ustanovení.

Dospěl-li žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že „ze žádné části předložené dokumentace nevyplývá, že by se jednalo o přípojku VN 3x22 kV, NN, TS, jak tvrdí odvolatel“ a že se „uvedená námitka žádným způsobem nevztahuje k přímému dotčení vlastnických nebo jiných práv p. L.K.“, nelze jeho závěrům nic vytknout.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Skutečnost, že prvoinstanční rozhodnutí bylo na své první straně označeno slovy „VEŘEJNÁ VYHLÁŠKA“ a pod tímto údajem slovy „ÚZEMNÍ ROZHODNUTÍ“, není způsobila ovlivnit zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Nijak totiž neovlivňuje obsah

výroku prvoinstančního rozhodnutí. Uvedení slov „VEŘEJNÁ VYHLÁŠKA“ v dané věci nebylo ani nijak zavádějící, tj. že by snad žalobce na základě těchto slov nabyl dojmu, že se nejedná o územní rozhodnutí na žádanou stavbu, neboť tato slova jen odrážela zvolený způsob doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Uvedl-li žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „výraz veřejná vyhláška v záhlaví napadeného rozhodnutí, podle obvyklé praxe znamená, že se jedná o rozhodnutí, které bude účastníkům řízení oznamováno veřejnou vyhláškou. Uvedení tohoto pojmu v záhlaví dokumentu výslovně žádný předpis nestanoví, ale ani nezakazuje. Ani v tomto bodě nebylo odvolání shledáno důvodným“, nelze správnosti jeho závěrů nic vytknout.

Soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod.

Žalovaný k námitce žalobce uvedl, že „stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí o shodné námitce (označené 1e) uplatněné v rámci územního řízení uvedl, že nemá k dispozici žádné listiny, ze kterých by bylo patrné, že stavby na pozemcích parc.č. 343/5, 343/7, 343/8, 343/9, 343/10, 343/11, 343/12, 343/13, 343/14 v k.ú. Bohy jsou stavbami dočasnými. Z toho důvodu jej stavební zákon neopravňuje k zahájení řízení o odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 5 stavebního zákona. I v případě, že by takové řízení zahájeno bylo, nemusí tato skutečnost nutně znamenat, že dojde odstranění stavby, jelikož shodné ustanovení stavebního zákona připouští, že vlastník stavby může požádat o prodloužení doby trvání stavby či o změnu jejího užívání i na stavbu trvalou. Výše uvedený odvolací bod nebyl shledán jako oprávněný“.

Soud nemá za to, že by žalovaný dospěl k závěru, že stavební úřad může i bez souhlasu vlastníka pozemku změnit stavbu dočasnou na stavbu trvalou. Žalovaný dospěl pouze k závěru, že u dočasné stavby lze žádat o prodloužení doby trvání stavby či o změnu jejího užívání i na stavbu trvalou. Dlužno doplnit, že není vůbec zřejmé, jak se namítaná skutečnost má dotknout práv žalobce. Žalobce netvrdil, že by snad byl vlastníkem některého ze zmíněných pozemků, a předmětem prvoinstančního řízení nebyl otázka trvání staveb na zmíněných pozemcích.

Soud neshledal důvodným ani čtvrtý žalobní bod.

Podle § 68 odst. 2 věta první správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníky řízení jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu a v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.

Územní řízení bylo zahájeno na žádost žadatele, přičemž žalobce žadatelem ani osobou, na kterou se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu, a proto nebyl žádný důvod uvádět jeho jméno a další údaje ve výroku správních rozhodnutí.

Žalovaný k odvolací námitce uvedl, že „podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvádí pouze účastníci řízení s postavením ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. V daném případě má toto postavení pouze žadatel, kterým je společnost ČEZ Distribuce, a.s. zastoupená pí. L.Š. Podle ustanovení § 69 odst. 2 správního řádu mají být v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedena jména a příjmení (a analogicky i názvy) všech účastníků řízení. Výše uvedené ustanovení však výslovně neurčuje, že tyto údaje musí být obsaženy ve výroku rozhodnutí. Proto uvedení účastníků řízení v odůvodnění rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy. Odvolací orgán ověřil, že stavební úřad naplnil požadavek ustanovení § 69 odst. 2 správního řádu na str. č. 10 napadeného rozhodnutí. Tento odvolací bod nebyl shledán jako důvodný“. Žalovaný tak dospěl ke zcela správnému závěru.

Soud neshledal důvodným ani pátý žalobní bod.

Předně je nezbytné uvést, že prvoinstanční orgán se důkazními návrhy žalobce zabýval. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí na straně 21 k předmětným důkazním návrhům při vypořádání uplatněné námítky uvedl, „stavební úřad není oprávněn zkoumat pracovněprávní či jiný soukromoprávní vztah zpracovatele dokumentace a jiných osob, kteří se podíleli na tvorbě dokumentace, např. žadatele, jestliže je tato dokumentace označena razítkem oprávněné osoby ke zpracování takové dokumentace dle zákona č. 360/1992 Sb. Stavební úřad posoudil tuto námitku účastníka řízení jako věcně nepřislušnou dle § 89 odst. 4 stavebního zákona jelikož nedostatky v zápisu do podacího razítka při podání vzhledem k následujícímu postupu v řízení a pochybnostmi o zpracovateli dokumentace se nedotýkají přímo jeho práv v řízení“. Žalobci tak musely být zřejmé důvody, pro které k provedení důkazů nedošlo. Žalovaný shledal vypořádání námítky prvoinstančním orgánem správným, když uvedl, že „odvolací orgán shledal, že se vznesenou námitkou se stavební úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal zákonným způsobem“. Dlužno dodat, že odvolací námitka byla prostým opisem původně uplatněné námítky bez jakékoli reakce na obsah prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce vypořádání této námítky prvoinstančním orgánem věcně nijak nezpochybňoval.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2009 bylo na straně 19 uvedeno, že „zpracování dokumentace pro územní rozhodnutí je vybranou činností ve výstavbě podle § 158 odst. 1 stavebního zákona. Tuto činnost mohou provádět pouze osoby, které k této činnosti získaly oprávnění podle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů. K zpracování dokumentace pro územní řízení je dle ustanovení § 17 a § 18 tohoto zákona oprávněn pouze autorizovaný inženýr nebo autorizovaný technik. Tento závěr potvrzuje i společné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj a České komory autorizovaných architektů. Předložená dokumentace pro územní řízení byla zpracována paní L.S., která je autorizovaným technikem pro techniku prostředí a staveb se specializací elektrotechnická zařízení. Z toho vyplývá, že dokumentace nebyla zpracována oprávněnou osobou ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb.“.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k odvolací námitce žalobce uvedl, že „při posuzování tohoto odvolacího důvodu vycházel odvolací orgán z rozsahu oboru činností

autorizovaných inženýrů a techniků pro obor „Technologická zařízení staveb“, jak jej uvádí Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků na svých veřejně přístupných webových stránkách (www.ckait.cz/content/autorizace-ckait). Rozsah výše uvedeného oboru je definován takto: „Stavby, kde technologické zařízení je pro stavbu určující. Jedná se zejména o stavby s technologickým zařízením výrobním i nevýrobním pro těžbu a úpravu uhlí, rud a nerostných surovin, plynárenství, výrobu a rozvod technických a topných plynů a kapalin včetně souvisejících zařízení, energetiku, teplárenství, výrobu elektrické energie včetně přípojných a rozvodných sítí a souvisejících zařízení, hutní a metalurgickou výrobu, strojírenskou výrobu, chemický, farmaceutický a potravinářský průmysl, spotřební průmysl, průmysl stavebních hmot a keramiky, dopravu a skladování, slaboproudá a spojová zařízení, zemědělskou a lesnickou výrobu, zařízení staveb zahrnující vyhrazená technická zařízení a prostředky k ochraně životního a pracovního prostředí, zařízení staveb občanské vybavenosti a zařízení na kontrolu a řízení technologických procesů.“ Z obsahu výše popsanych činností vyplývá, že autorizovaný inženýr v tomto oboru je oprávněn je oprávněn projektovat rozvodné sítě elektrické energie, neboť i rozšíření distribuční soustavy je úpravou rozvodné sítě. Odvolací orgán shledal, že se vznesenou námitkou se stavební úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal zákonným způsobem. Tento odvolací důvod nebyl shledán opodstatněným“.

Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí není možné objektivně nabýt dojmu, že by snad žalovaný opustil svůj názor o tom, že dokumentace nemusí být zpracována oprávněnou osobou. Naopak. Žalovaný na zpracování dokumentace oprávněnou osobou trvá, akceptuje teprve dokumentaci zpracovanou panem Ing. P.S., nikoli dokumentaci zpracovanou paní L.S. Současně uvádí konkrétní důvody, na základě kterých považuje Ing. P.S. za osobu oprávněnou.

Soud neshledal důvodným ani šestý žalobní bod.

Jak již bylo uvedeno v úvodní části posouzení věci soudem, je postavení účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona v územním řízení ohledně rozsahu jeho oprávněných námitek omezené. Ustanovení § 89 odst. 4 stavebního zákona je nezbytné vykládat ve spojení s ustanovením § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Na základě znění ustanovení § 89 odst. 4 stavebního zákona tak nelze dospět k závěru, že by na základě něho mohl účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona důvodně vznášet jakékoli námítka včetně těch, která se nijak nedotýkají jeho věcných práv. Soud tak na výkladu žalovaného neshledává nic nezákonného.

Soud neshledal důvodným ani sedmý žalobní bod.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k odvolací námitce uvedl, že „výše uvedený odvolací důvod byl již částí odvolacího bodu č. 7 ke kterému odvolací orgán zaujal stanovisko na str. 17 a 18 tohoto rozhodnutí. Odvolací orgán je toho názoru, že v územním řízení o umístění konkrétní stavby (v daném případě vedení VN, trafostanice BTR a kabelu NN) se i uplatněné námítka musí vztahovat k umísťované stavbě, nikoli však ke stavbě, která vůbec není a nikdy nebyla předmětem tohoto územního řízení a o které stavební úřad územní řízení nikdy nevedl. Samotná skutečnost, že kdysi osoby, které podle údajů katastru

nemovitostí nemají k pozemkům v územní žádná vlastnická práva, v roce 2007 podaly žádost o územní rozhodnutí, které bylo později zastaveno a požádaly Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí o provedení zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., v platném znění, pro stavbu malé vodní elektrárny a ještě před provedením tohoto posouzení svoji žádost vzaly zpět, není důkazem o tom, že v území bude někdy v budoucnosti umístěna a vybudována malá vodní elektrárna. Podle dokumentace záměru je účelem stavby umisťované v tomto napojení nemovitosti č.p. 18 a 15 odběrních míst chatové osady (tj. dosud neelektrifikovaných nemovitostí) na distribuční rozvody, jiný účel není v dokumentaci ani jiných dokladech ze správního spisu ze strany žadatele deklarován. Proto ani výše uvedený odvolací bod nebyl shledán jako důvodný“. K bodu 7 odvolání žalovaný uvedl, že vypořádání s touto námitkou odvolací orgán opět musí konstatovat, že výše uvedená námitka se žádným způsobem nevztahuje k dotčení vlastnických práv či jiných věcných práv p. L.K., odvolací orgán zde postrádá v části týkající se MVE i přímou souvislost s předmětem územního rozhodnutí. Stavební úřad musí předmět žádosti posoudit podle dokumentace, která mu byla k záměru předložena. Podle této dokumentace má stavba sloužit k napojení objektu č.p. 18 a dalších 15 míst chatové osady, které provozovatel distribuční sítě provádí na základě požadavků budoucího odběratelů této lokality na napojení na el. distribuční rozvody. Žádný jiný účel umisťované stavby dokumentace záměru neuvádí. Podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona má provozovatel distribuční soustavy povinnost připojit k distribuční soustavě každého, kdo o to požádá, a splňuje podmínky pro připojení, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro přenos nebo při ohrožení spolehlivého provozu přenosové soustavy. Uváděné námitky ke stavbě MVE Podkrašovský mlýn byly uplatněny u odboru životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje v souvislosti se zjišťovacím řízením pro uvedenou stavbu MVE v době, kdy již bylo posuzování na základě zpětvzetí podání jeho aktéry (Ing. L.M. a Ing. M.M.) ze dne 16.7.2007 předčasně ukončeno. Stavba, která je předmětem napadeného rozhodnutí (tj. VN, kabelových rozvodů NN a trafostanice BTR) byla posouzena jako podlimitní záměr ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., v platném znění, a Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí bylo dne 26.11.2010 bylo vydáno sdělení, že tento záměr podléhá zjišťovacímu řízení. Dne 24.11.2009 bylo Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí vydáno stanovisko, kterým by konstatováno, že umisťovaná stavba nemůže mít významný vliv na evropsky významné lokality ani ptáčí oblasti. Tvzení odvolatele, že stavba nebyla posouzena dle zákona č. 100/2001 Sb., v platném znění, a podle § 45i a 45h zákona č. 114/1992 Sb., v platném znění, a stavební úřad toto přehlídí, není zvýše uvedených důvodů pravdivé. Odvolání v tomto bodě nebylo shledáno jako důvodné“.

Soud se s vypořádáním odvolací námitky ztotožňuje. Z dokumentace stavby a v ní uvedeného slovního popisu stavby ani z výroku prvoinstančního rozhodnutí, tak jak byly konstatovány shora při vypořádání prvního žalobního bodu, nevyplývá, že by bylo řešeno či rozhodnuto o umístění jiné stavby než stavby v těchto listinách uvedené, tj. žalobcem namítané stavbě MVE Podkrašovský mlýn či jejím napojení na elektrické vedení. Navíc dostatečnost kabelového vedení není skutečností, která by byla jakkoli způsobila zasáhnout do práv žalobce.

Soud neshledal důvodným ani osmý žalobní bod.

Skutečnost, zda předmětné chaty byly postaveny v souladu s vyhláškou ze dne Okresního národního výboru Plzeň – sever ze dne 7.4.1978, kterou byl v čl. 4 odst. 1 v klidové oblasti vysloven zákaz výstavby chat a objektů pro rekreaci, mimo pozemky v zastavěné části obce, před či po nabytí účinnosti této vyhlášky, není způsobilá jakkoli zasáhnout do práv žalobce. Jak již bylo uvedeno při vypořádání třetího žalobního bodu, žalobce netvrdil, že by snad byl vlastníkem některého z pozemků, na nichž se předmětné chaty nacházejí, a předmětem prvoinstančního řízení nebyl otázka trvání staveb na zmíněných pozemcích. Skutečnost, jakým způsobem se s touto odvolací námitkou žalovaný vypořádal v bodě 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak z pohledu ochrany práv žalobce nemohla jakkoli ovlivnit zákonnost prvoinstančního ani napadeného rozhodnutí. Přesto se lze ztotožnit se žalovaným v tom, že pro územní řízení platí zásada koncentrace řízení, když na základě ustanovení § 89 odst. 1 stavebního zákona námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží

Soud neshledal důvodným ani devátý žalobní bod.

Podle § 87 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí veřejné ústní jednání, je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě.

Z citovaného ustanovení stavebního zákona nevyplývá, že by nezbytnou podmínkou pro vydání rozhodnutí o umístění stavby bylo ohledání na místě. Ohledání na místě je nutné konat pouze tehdy, pokud je to účelné.

Z pohledu ochrany práv žalobce z projektové dokumentace stavby vyplývá nejen předmět stavby, tj. jaká stavba má být v území umístěna, tak její přesné umístění včetně odstupových vzdáleností navrhované stavby a jejího ochranného pásma od pozemků ve vlastnictví žalobce. Zmínit je možné především listiny označené slovy „Situace montáže VN“ a „Situace kabelových rozvodů NN“, kteréžto byly součástí projektové dokumentace a ve zmenšené podobě se následně staly nedílnou součástí prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce mohl vnášet námitky na ochranu svých práv bez ohledu na to, zda se konalo či nekonalo ohledání na místě. Toto totiž nemohlo na povaze umísťované stavby ani v budoucnu povolených odstupových vzdálenostech stavby od pozemků ve vlastnictví žalobce cokoli změnit.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce uvedl, že „*k námitce neprovedení ohledání místa odvolací orgán uvádí, že ust. § 87 odst. 1 stavebního zákona stanoví jako povinnost provedení veřejného ústního jednání v rámci územního řízení. Ohledání místa není dle tohoto ustanovení stavebního zákona povinné, provádí se pouze tehdy, shledá-li je stavební úřad účelným. Ze správního spisu je zřejmé, že na den 18.2.2010 byl stanoven termín veřejného ústního jednání spojeného ohledání místa s ohledáním místa. Z protokolu z veřejného ústního jednání ze dne 18.2.2010 nevyplývá, že by nebylo provedeno, když tuto skutečnost žádný z přítomných účastníků jednání do protokolu nenamítl. Stavební zákon neobsahuje výslovné ustanovení, kterým by bylo možné nařídít opakované ohledání místa z důvodu nepříznivých klimatických podmínek v době veřejného ústního jednání. Proto ani tento odvolací důvod nebyl shledán jako oprávněný*“. Žalovaný tak vyložil ustanovení § 87 odst. 1 zcela správně. Pokud jde o žalobcem v odvolací námitce navrhované „*projití celé*

trasy, zejména pak trasy, kde mají být umístěny vodiče do země“ nemá soud za to, že by neprojití trasy mohlo jakýmkoli způsobem žalobce omezit v jeho právu vznášet námitky na ochranu svých věcných práv, tj. uvést jak konkrétně, jakým způsobem bude žalobce umístěnou stavbou přímo dotčen.

Soud neshledal důvodným ani desátý žalobní bod.

Vzhledem k tomu, že žalobce v územním řízení netvrdil skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že územním rozhodnutím bude jeho vlastnické právo přímo dotčeno, nemohlo ve vztahu k ochraně práv žalobce dojít k nedostatečnému zjištění skutkového stavu. V čem konkrétně neměl být skutkový stav zjištěn nedostatečně ostatně žalobce v tomto žalobním bodu ani nespecifikoval.

Žalobce nebyl ve správním řízení zkrácen ani na svých procesních právech. Ve správním řízení mu byl poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv. Jak vyplývá z jednotlivých listin obsažených ve správních spisech, žalobce byl uvědomen o zahájení správního řízení a veřejných ústních jednání (oznámení o zahájení řízení a pozváním k veřejnému ústnímu jednání ze dne 17.7.2008, oznámení o nařízení veřejného ústního jednání ze dne 26.8.2008), účastnil se veřejných ústních jednání (protokol z veřejného ústního jednání ze dne 25.8.2008, protokol z veřejného ústního jednání ze dne 6.10.2008, protokol z veřejného ústního jednání ze dne 18.2.2010), byl informován o jednotlivých úkonech v průběhu správního řízení (zejm. původní prvoinstanční rozhodnutí ze dne 18.12.2008, zrušující rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2009, výzva žadateli a usnesení o přerušení řízení ze dne 13.7.2009, usnesení o pokračování v řízení, sdělení k seznámení se s podklady rozhodnutí a pozvání k veřejnému ústnímu jednání ze dne 12.1.2010, výzva žadateli ze dne 18.3.2010, vyrozumění o doplnění podkladů a sdělení k seznámení s doplněnými podklady rozhodnutí ze dne 21.4.2010, kterou mu byla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí), využil svého práva vznášet námitky a podávat opravné prostředky (námitky žalobce ze dne 25.8.2008, námitky žalobce ze dne 25.9.2008, odvolání žalobce ze dne 5.1.2009, námitky žalobce, které byly předloženy jak při ústním jednání a dodatečně i dne 10.2.2010, odvolání žalobce ze dne 23.7.2010).

Soud proto nemohl dospět k závěru, že by byl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech způsobem v tomto žalobním bodu uvedeným, ani že by z jím namítaných důvodů došlo k porušení namítaných ustanovení správního řádu a stavebního zákona.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy, a to ohledáním trasy na místě samém, ani dvěma žalobcem navrženými fotografiemi, neboť tyto důkazy byly žalobcem navrženy k prokázání skutečností, že při realizaci výkopů nebyly dodrženy ani odstupy ani ochranná pásma a že v průběhu stavby došlo ke kácení stromů, které nebyly rostlinami náletovými, tj. prokázání skutečností, které nebyly způsobitelné prokázat zákonnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Územním rozhodnutím bylo povoleno umístění stavby tak, jak je zakreslena ve

zmíněných listinách a v odstupových vzdálenostech zde uvedených a současně prvoinstančním rozhodnutím byly stanoveny podmínky pro umístění stavby a projektovou přípravu stavby. Zda tyto regulativy byly či nebyly při vlastní realizaci stavby dodrženy, není věcí zákonnosti územního rozhodnutí, nýbrž je otázkou jeho porušení.

VI. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 19. září 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková